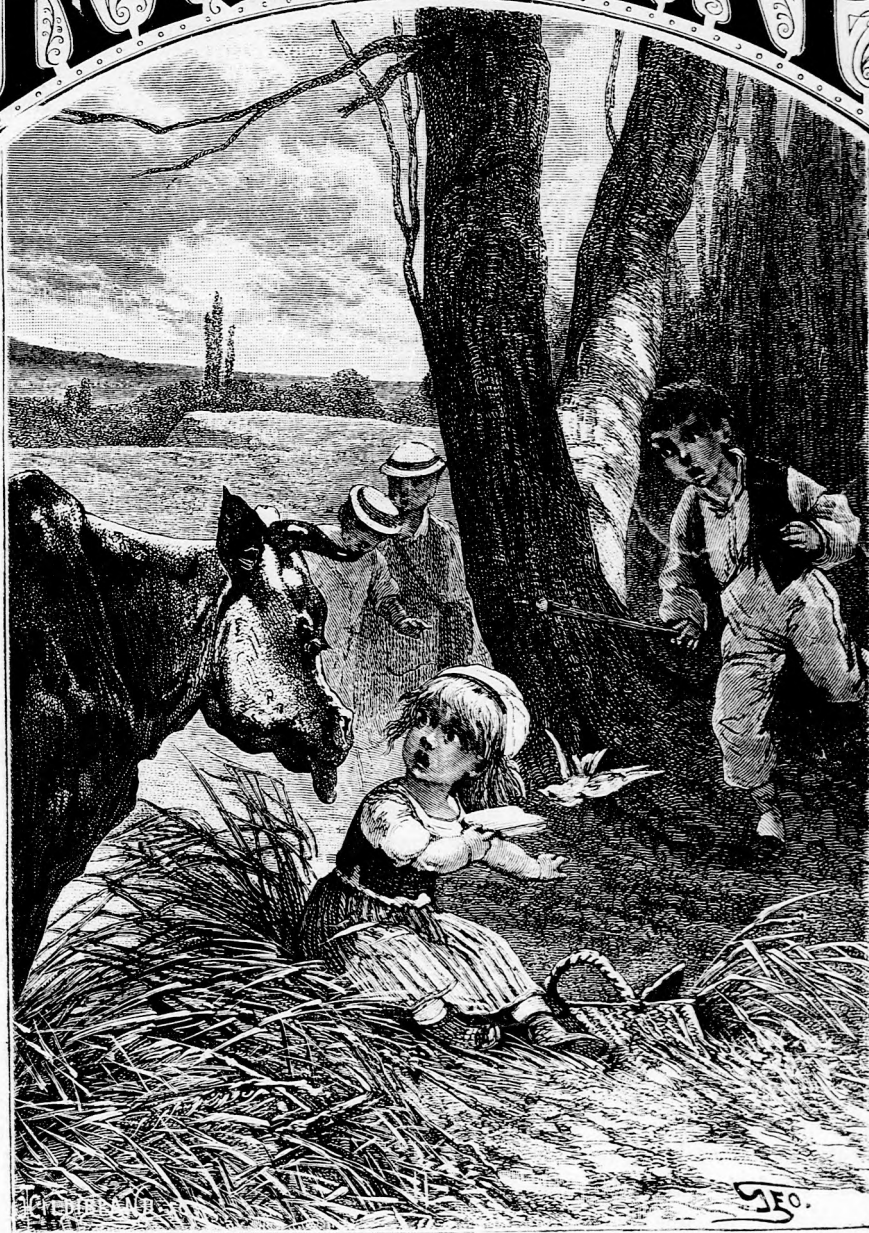

KIS LAP

HIVATLAN VENDÉGEK. (Lásd a 175. lapon.)

XXVII. kötet, 11. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1884. szeptember 14-én.

ÉVIKE TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatása.)

LUJZA az ablak mellett sirdogált. Mondhatom csöppet sem látszott olyan kényes kisasszonynak, a milyennek mondták; ugyancsak kopott ruhája volt, arca sápadt, szomorú. Nem akartam kérdezősködni, mert akkor mindjárt észre vették volna, hogy kémlelődom. Különben nem is kellett hozzá semmi magyarázat; láthattam, hogy nagyon szerencsétlen állapotban vannak. Megigérttem neked, hogy megtudom a dolgot, hát most el is mondtam.

— Köszönöm, kedves Dezsőm, te igazán jó fiú vagy. Ezt titkolta hát Kata néni előttem! Nem akarta, hogy megtudjam, milyen sorsra jutottak Kövesék.

— És abban igaza volt. Mi haszna, hogy tudod? Most csak busulni fogsz miattok, már látom.

— Hogyne busulnék! Szegény Kövesné... ő engem az utcáról fogadott föl, megmentett... és ő jó is lett volna mindig hozzám, ha Lujza... no de Lujza is jó volt eleinte, csak később lett olyan kényes... hiszen akkor még jó dolguk volt. Most nekem van jó dolgom, most nekem kellene rajtok segítenem.

— Igen ám, de miképen?

— Még nem tudom... de majd ki-gondolok valamit.

A legelső dolog, melyet Évike kigondolt, az volt, hogy ment egyenesen Várfalvinéhez és elmondott neki mindent. Nyakába borult és hizelkedve kérte:

— Kedves jó nénikém, ugy-e nem haragszik, hogy Dezső ezt nekem elbe-

szélte? Oh, annyira sajnálom szegény öreg Kövesnét... meg Lujzát is... úgy szeretném, ha valamivel segíteni tudnék rajtok!

Várfalviné megcsókolta Évikét s gyöngéden monda:

— Dehogy haragszom, édes gyermekem. Magam is gondoltam arra, hogy segíteni fogom szegényeket, mondtam is Kata asszonynak, hogy tudakolja meg a lakásukat; de az a nyakas Kata asszony semmit sem akar érettek tenni, mert nagyon haragszik reájok.

— Oh, én nem haragszom... már rég nem haragszom, sőt még szinte hálásnak is kellene lennem, hogy olyan keményen bántak velem, mert különben nem jutottam volna ide a kedves nénihez, nem volna most olyan jó dolgom. Ugy-e, kedves nénike, megengedi, hogy elmenjek hozzájok?

— Elmehetsz, kedves lányom. Dezső majd elkísér. Én pedig adok egy kis pénzt, azután ha majd körülnéztél náluk és tudni fogod, mire van szükségök, küldünk nekik mindenfélét, a minek híjját érzik.

Évike összecsókolta a jó nénikét és szaladt mindjárt Dezsőhöz, hogy vele a jó hirt közölje. Mindjárt nagy tanácskozást tartottak és megállapították, hogy másnap délután, mihelyt leczkékkel elkészültek, utra kelnek Kövesnéhez. Évike összeszedte a saját megtakarított zsebpénzét is, hogy majd átadja egykori nevelő anyjának. Ha nem sok is, de annál tisztább szívből adja. Még Dezső is annyira neki buzdult, hogy ő is felajánlotta a maga zsebpénze felét.

Évike
szeg les
tok val

A
sanak.
pillanat
tek. Ne
utjáról,
képen f

N

hogy É

táján,

most I

ráismer

embere

ugyana

sik m

dolgoz

Kövesn

gált. M

ne állj

néztek,

mesen

csol a

nagyt

—

vagyok

E

és nag

venczöl

tett vol

nem ju

kedveé

néhez.

D

egy ó

Sokáig

jára m

— A nénike is ad valamit, szolt Évike örvendve. Így mégis szép kis öszszeg lesz együtt ez már mégis segít; rajtok valamit.

Alig várta az időt, hogy indulhasanak. Végre nagylassan megérkezett a pillanat és Dezsővel karonfogva utra keltek. Nem is sejtette Évike, hogy erről az utjáról, melyre nemes jószive vezette, miképen fog visszatérni!

Nagy ideje mult volt már annak, hogy Évike nem járt a városnak azon a táján, a hol egykor lakott. De a mint most Dezsővel végig haladt az utczákon, ráismert minden egyes házra és még az emberekre is. Az egyik utczasarkon még ugyanaz a gyümölcsárusnő ült, egyik-másik műhelyben ugyanazok az emberek dolgoztak, a kik hajdan oda jártak a Kövesné boltjába s a kiknek Évike is szolgált. Meg nem állhatta, hogy itt-ott meg ne álljon és meg ne szólítsa őket; nagyot néztek, mikor nevíkön szólította, illedelmesen köszöntek és kérdezték, mit parancsol a kisasszony? Erre aztán Évike nagyot nevetett.

— Ejnye, hát nem ismer rám? Én vagyok Évike... tudja...

Erre persze mindnyájan ráismertek és nagyon megörültek, hogy hajdani kedvenceiket újra láthatják. El is beszélgettett volna Évike velök sokáig, ha eszébe nem jut, hogy voltaképen nem ezeknek a kedvéért indult utra, sietni kell Kövesnéhez.

Dezső jól tudta a járást és egyenesen egy ódon, magas házba vezette Évikét. Sokáig mentek föl a lépcsőn, mely utoljára már olyan szűk és meredek lett, hogy

Évike alig birt rajta fölkapaszkodni, mert hát ez már valóságos padláslépcső volt. Végre mégis feljutottak a legtetejére, hol sötét szurtos folyosóba értek.

— Csak jöjj utánam, én tudom az utat, szolt Dezső.

Előre ment s egy alacsony ajtó előtt állva meg, kopogtatott. Belől gyöngö, fájdalmas hang szólalt meg, hogy: »szabad!«

Beléptek s Évike szinte visszahökent, olyan szomorú látvány tárult eléje. Alacsony, szűk padlás szobába nyitottak. Az ablaknak csak fele volt üveg, a másik fele ki volt törve és papirossal beraasztva, a mi még sötétebbé tette a szobát. Egy-két rozszant szék, egy szánta asztal meg egy roskadozó szekrény volt az összes butorzat, a fal mellett pedig a földön, szalmán feküdt egy sápadt ősz asszony. A ki hajdan ismerte, bizony alig ismert volna benne reá a kövér, piros-pozsgás arczu Kövesnére. De Évike ráismert és odasietett hozzá. Kövesné azonban nem ismert rá a leánykára és csodálkozva nézett a szépen öltözött, sugár termetű, piros képű Évikére.

— Kit keres a kisasszony? kérdé bágyadt hangon. Bizonyosan eltévedtek, nem jó helyen járnak.

— Dehogyan nem, épen ide jöttünk... hát nem ismer rám, nénikém? Én vagyok... Évike...

A beteg megrezzent és halvány arca szinte piros lett az izgatottságtól. Fölemelkedett és merően nézett a látogatóra.

— Évike? Lehetséges-e? A kis Évike... milyen szép lettél... hogy megnőttél! Oh, mit keresel itt a mi nyomorult hajlékunkban?

— Épen azért jöttem, mert ballottam, hogy rossz állapotban van kedves néni. Ez az én jó barátom, Dezső, megtudta, hol laknak és mindjárt el is jöttünk, hogy segítsünk, a miben lehet.

— Te akarsz rajtunk segíteni? Oh, ezt mi nem érdemeljük... neked okod volna, hogy soha még csak meg se emlékezzél rólunk...

— Oh dehogy, kedves néni! Hát ki mentett meg, mikor elhagyottan maradtam!

— Igen, de azután, később... Lujza gonosz volt, halálra kínzott... most már belátom. Oh, de beteljesedett utolsó szavad, a mit Lujzának mondtál!

Megbüntetett minket az Isten.

— Roszul tettem, hogy mondtam... akkor hátlátlan voltam, erőt

vett rajtam a harag, mondá szelíden a jószívű Évike. De ne is beszéljünk arról, majd jobban lesz megint minden. De hol van Lujza?

— Elment alamizsnát kérni egy rokonnakhoz... már mindenünket eladtuk, koldusok vagyunk.

Épen ekkor nyílt meg az ajtó és belépett Lujza. Nem volt most már cziprán

öltözve, hanem ugyancsak szegényesen; arcán nem látszott kevélység, hanem sápadt volt és sirva lépett be. Az első pillanatban nem vette észre, hogy van valaki idegen a sötét szobában s már az ajtóból zokogva kiáltá:

— Hiába jártam, elkergettek... azt mondták, ne alkalmatlankodjunk! Munkát is hiába kértem, azt felelték, nem értek semmihez. Most már csak az van hátra, hogy az utcára menjünk koldulni!

— Ments Isten, azt már én nem engedem! kiáltá Évike fölugorva a beteg mellől.

Lujza meglepetve és ijedten bámult hol Évikére, hol Dezsőre, kiket most vett észre. Sápadt arca hirtelen elvörösödött, mert ő ráismert Évikére. Zavartan hebegé:

— Hogyan...

Évike... az az... Évike kisasszony...

— No persze, kisasszony! Hát nem voltunk mi sok éven át testvérek? Bizony még haragudhatnám is, hogy mikor bajba kerültetek, nem gondoltatok reám meg a kedves jó Várfalvi nénikére. De mi Dezsővel kikutattunk és most majd segítünk valahogy.

Lujza meredten bámult Évikére. Egy

KÖRTE-SZÜRET (Lásd a 166 lapon.)

kis ideig
azután h
térdre b

—
szivü vag
Mit tette

—
a régi do
léssel.

—
most...
sem fogs

—
ellenem

láttuk eg

— Ne

tudom m

voltam!

Min

zára, ki l

elmondjo

tudott k

lalt:

— I

hogy ha

Hoztunk

ják meg,

megyünk

— I

tad, szolt

hozzunk

Köv

lantott a

mire vol

zony sokf

tatta, hog

vásárolna

— I

ezolhatod

kis ideig boszus dacz látszott arczán, de azután hirtelen sirva fakadt és Évike mellé térdre borulva mondá:

— Oh Évike, Évike, milyen nemes szívü vagy te és én milyen gonosz voltam! Mit tettem, oh, mit tettem!

— Soha se gondolj többé azokra a régi dolgokra, biztatta Évike nyájas öleléssel.

— Régi? De nemcsak akkor, hanem most . . . alig pár napja . . . oh, soha, soha sem fogsz nekem megbocsáthatni.

— Mi jut eszedbe? Mit tehetél volna ellenem most pár napja? Hiszen nem is láttuk egymást.

— Nem, és én mégis . . . oh, nem tudom megmondani . . . milyen gonosz voltam!

Mindnyájan, csodálkozva néztek Lujzára, ki láthatólag küzdött magával, hogy elmondjon valamit, de a zokogástól nem tudott beszélni. Dezső végre megszólalt:

— Hagyjuk ezt most. Azért jöttünk, hogy hamarjában segítsünk egy kicsit. Hoztunk egy kis pénzt is. Most hát mondják meg, mi a legszükségesebb és mindjárt megyünk vásárolni.

— Igen, ezt nagyon okosan mondtad, szólt Évike. Lássuk csak, néni, mit hozunk?

Kövesné hálától könyes szemmel pillantott a jó gyermekekre, aztán elmondta, mire volna legsürgetőbben szüksége. Bizony sokfélére volt szüksége, de Évike biztatta, hogy telik a pénzből, a mit hoztak; vásárolnak mindent.

— Igen, de te magad csak nem hurcolhatod . . . sem az a jó urfi . . . nem

illik hozzátok. Jó volna, ha Lujza veletek menne . . . csakhogy ilyen finom uri kis-asszony nem járhat olyan rongyos szegény leánynyal. Ő is szégyelt hajdan veled az utcán járni.

— Oh én bizony nem szégyellem. Csak menjünk szaporán.

(Vége következik.)

A „VAD LACZI” ARCZKÉPE.

(Képpel a 169. lapon.)

RUDI, Menyus, ide mellém!

Te is, Klárikám!

Mert egy jeles ifju képét

Mutogatom ám!

Itt van, a ki annyi rozsz fát

Rá a tüzre tesz:

Csak nézzétek . . . egy vonásig

Hü arczképe ez.

Ez Vad Laczi, az a hirhedt,

Ki mindent rongál —

Kinek kenyeres pajtása

Hamis Rontó Pál.

KÉPREJTVÉNY.

KÖRTE-SZÜRET.

(Képpel a 164. lapon.)

PETI, Józsi a körte-fa
Tetejében ülnek,
Nagy kedvükben kurjongatnak,
Dalolnak, füttyülnek.
Fáj a foguk a körtére,
Kóstolgatják, valj, megért-e?

Megért biz az! Olyan édes
Mint a cukros bonbon,
Olyan leves, mint az érett
Pöszméte a bokron.
S addig nem is rázogatnak,
A míg maguk jól nem laknak.

Alant Kati, Rózsa, Ferkó
S a piczi Ilonka,
Várják: bár az édes áldás
A földre potyogna.
Kezet és kalapot tárnak
Elejébe az áldásnak.

Végre: potty! Lehűlt az első.
Szép, gyönyörű körte!
Nem nyúlnak mohón utána —
Oda állnak körbe.
Az első Ilonka kapja —
Már kedvvel is szopogatja.

Szopogatja, hogy a leve
Kis száján lecsordul.
Az öreg tyúk bizalommal
Ilonkához fordul.
»Tyúkom, tied lesz a magja!«
S a tyúk jóízűen bekapja.

Az alatt már csak úgy kopog
A körte a fáru; —
Egész özönével van már —
Csorg a lé a szájrul.
Szinte patog, úgy csemesegnek —
No, boldogok a gyermekek.

A TÜNDÉR.

Három jelenet.

Személyek:

BLANKA } testvérek.
FERIKE }
A NEVELŐNŐ.
EGY ÖREG PÓRNŐ.

Színhely: erdő, nagy fa tövében forrás látszik.

Első jelenet.

Blanka, Ferike karonfógra jönnek.

Blanka. Itt a forrás, tovább nem szabad mennünk. Azt mondta a nevelőnő, hogy majd ő is idejön.

Ferike. Jól van, hát maradjunk itt. Ez nagyon szép helyecske, épen olyan kis forrás van itt, mint a melyikről a tündérmesében tegnap olvastunk. Emlékszel?

Blanka. Hogyne! Az is nagy fa közelében fakadt. Jaj, ha mi is találkoznánk itt valami tündérral!

Ferike. Már azt nem igen várhatjuk. Sokszor voltunk itt, de tündért soha sem láttunk. Aztán tudod, a nevelőnő mondta, hogy tündérek nincsenek is igazán.

Blanka. Oh persze! Ha régente voltak, most is lehetnek. Talán nincs annyi mint hajdan, de egy-kettő csak megmaradhatott. És lehet, hogy valamelyik épen ebben a gyönyörű kis forrásban lakik.

Ferike. És ráismernél, ha látnád?

Blanka. Hogyne! Gyönyörűséges aranyos ruhát viselnek, a hajuk aranyárga és minden tündöklik rajtuk, úgy hogy szinte káprázik az ember szeme.

Ferike. Oh, akkor hát én is mindjárt ráismernék.

Blanka. Igen ám, de, tudod, nem jönnek mindig a maguk igazi alakjában. Néha öreg koldusnő alakját öltik fel és

csunyak, rettentően csunyak, görbék, botra támaszkodva járnak, ezt pedig azért teszik, hogy próbára tegyék az embereket; a ki ilyen alakban is jót tett velök, annak megmutatják magukat igazi alakjukban, átváltoznak és valami nagy ajándékot adnak az embernek.

Ferike (aggódva.) Jaj, kedves Blanka, tudod-e, hogy én félni kezdek? Ma reggel a házunk előtt épen ilyen öreg asszony állt a rácsajtónál... hátha valami átöltözött tündér volt?

Blanka. Az meglehet. Nem láttam, hát nem is tudhatom.

Ferike. Én láttam... de nem gondoltam effélére... különben nyájasan szóltam volna hozzá... de olyan csunya volt, olyan nagyon csunya, hogy inkább kicsufoltam.

Blanka. Kicsufoltad! No, akkor jó szerencse, hogy nem volt tündér, mert különben megbüntetett volna... átváltoztatott volna... izé... például valami madárrá.

Ferike. No bizony! Azt nem is bántam volna... szeretnék madár lenni, akkor legalább nem kellene azzal a borzasztó tanulással vesződnöm.

Blanka. Igen, de meglátna a vadász és lelőne. Azután meg hátha nem is madárrá változtatott volna, hanem valami csuf állattá, például pókká...

Ferike (borzadva.) Juj!

Blanka (folytatva.) Vagy pedig békává, kigyóvá...

Ferike (ijedezve.) Oh, ne beszélj erről. Jaj, ha békának kellene lennem!

Blanka. Az nem volna kellemes állapot, mondhatom. Vigyázni is kell ám

ha tündérrel vagyunk, mert ők nem értik a tréfát.

Ferike. Oh, ha még egyszer találkozom valamelyikkel, majd fogok vigyázni. Meglásd, olyan jó és előzékeny leszek, hogy még! Ha most jönne ide, mindjárt megkínálnám jó friss vízzel a forrásból. Itt van a kis pohárkám.

Blanka. Én is elhoztam pohárkámot, én is megkínálnám. De nini! Nézd csak, amott a fák közt jön egy öreg asszony... hátha az ennek a forrásnak a tündére?

Ferike. Az bizony meglehet... egyenesen ide tart.

Blanka. Botra támaszkodva jár... kosár van a karján... egészen olyan mint a kiről tegnap olvastunk.

Ferike. Azt hiszed, hogy csakugyan tündér?

Blanka. Fogadni mernék rá... Csak vigyázz ám, légy jó és illedelmes hozzá.

Ferike. Ne félj semmit, majd tudom én mit teszek. És gondolod, hogy talán megajándékoz minket?

Blanka. Bizonyosan.

Ferike. És szabad kérni a tündértől akármit?

Blanka. Persze! Csak nem szabad telhetetlennek lenni, mert azt nem szeretik.

Ferike. Oh, én csak azt kérném tőle, hogy tudjam a leczkémét elolvasás nélkül is... ennyit csak megtehet.

Blanka. Én meg azt kívánnám... de csitt! már itt van... menjünk eléje...

Ferike (előre szalad, de rögtön ijedten tér vissza.) Jaj! Ez ugyanaz az az öreg asszony, a ki reggel a kapunk előtt volt...

oh, még átváltoztat pókká vagy békává!
Oh jaj!

Blanka. No, ne félj előre. Hátha nem ismer rád? Most más ruha van rajtad.

Ferike. Az igaz, de hátha rám ismer!

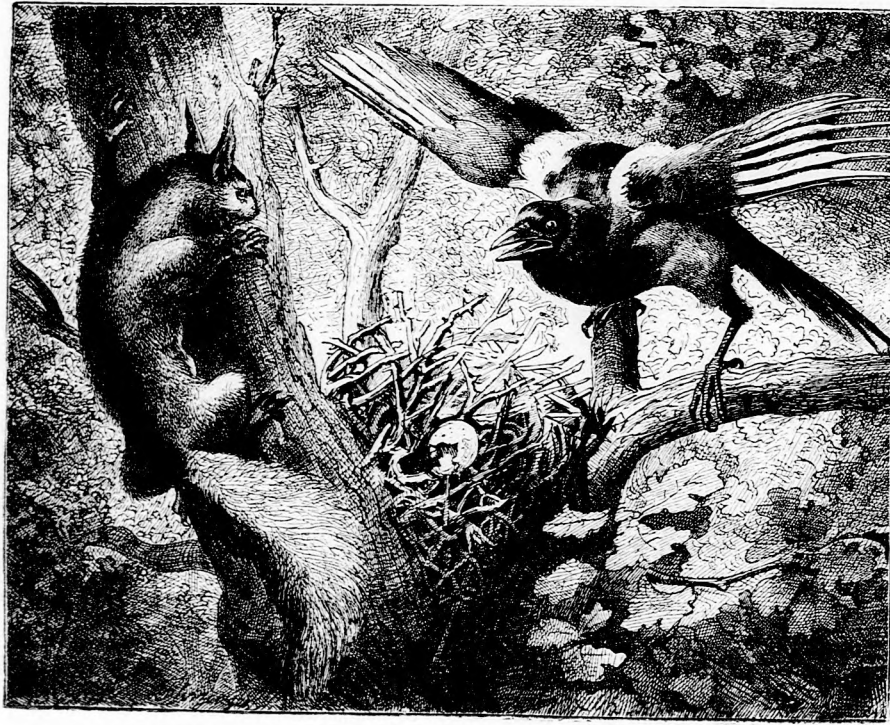
Blanka. Majd meglátjuk. Bujj el eleinte a hátam mögé.

Ferike. Meg is teszem. (Blanka mögé bujlik.)

Második jelenet.

Voltak. Öreg pórnö.

Blanka (nagyon nyájasan.) Jó napot, kedves néne!

FÉSZEKRABLÓ. (Lásd a 175. lapon.)

Ferike (kezével eltakarva arcát.) Jó napot, kedves néne! Hogy van?

Pórnö. Köszönöm a szives kérdést, kedves gyermekek, hát csak megvagyok, mint az ilyen szegény öreg asszony lenni szokott, bizony már nem nagyon jól.

Blanka. Elfáradt, ugy-e? Majd én viszem a kosarát.

Ferike (folyton takargatva arcát.) Én is szeretném vinni.

Pórnö. Ne fáradjatok, kedves kicsinyek, a kosaram most már nem nehéz,

elbirom
pár tojá
mentem
akkor
gyermel

Fe
Jaj! Cs
Pó
jó és

elbirom. A vásárról jövök, eladtam egy pár tojást, meg egy kis zöldséget. Mikor mentem, akkor bizony nehéz volt a kosár, akkor jól esett volna, ha olyan kedves gyermekekkel találkoztam volna, mint ti

vagytok, a kik helyettem vinni akarnátok. De akkor nem volt ilyen szerencsém, sőt mikor nem messze innen egy uri ház előtt megpihentem, hát egy kis urfi még ki is csufolt.

VAD LACZI ARCZKÉPE. (Lásd a 165. lapou.)

Ferike (hirtelen Blanka mögé bujva.)
Jaj! Csak rám ne ismerjen!

Pórnő. Nem minden gyermek olyan jó és kedves ám, mint ti. A ti szüleitek

boldogok lehetnek, hogy ilyen derék gyermekeik vannak.

Blanka (sugva Ferikének.) No lám, nem ismert rád.

oh, még átváltoztat pókká vagy békává!
Oh jaj!

Blanka. No, ne félj előre. Hátha nem ismer rád? Most más ruha van rajtad.

Ferike. Az igaz, de hátha rám ismer!

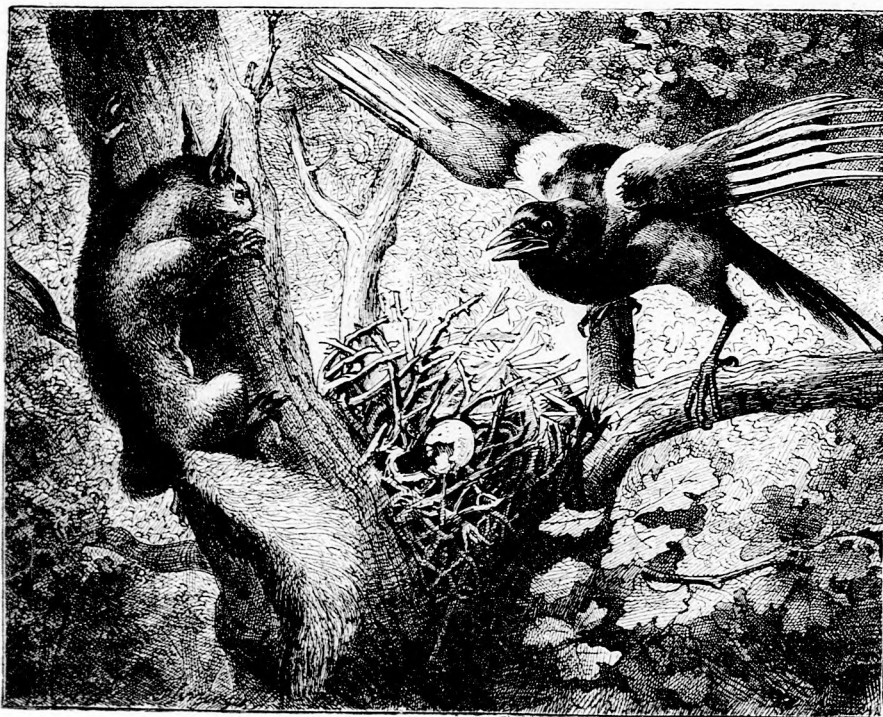
Blanka. Majd meglátjuk. Bujj el eleinte a hátam mögé.

Ferike. Meg is teszem. (Blanka mögé bujlik.)

Misodik jelenet.

Voltak. Öreg pórnő.

Blanka (nagyon nyájasan.) Jó napot, kedves néne!

FÉSZEKRABLÓ. (Lásd a 175. lapon.)

Ferike (kezével eltakarva arcát.) Jó napot, kedves néne! Hogy van?

Pórnő. Köszönöm a szives kérdést, kedves gyermekek, hát csak megvagyok, mint az ilyen szegény öreg asszony lenni szokott, bizony már nem nagyon jól.

Blanka. Elfáradt, ugy-e? Majd én viszem a kosarát.

Ferike (folyton takargatva arcát.) Én is szeretném vinni.

Pórnő. Ne fáradjatok, kedves kicsinyek, a kosaram most már nem nehéz,

elbirom. A vásárról jövök, eladtam egy pár tojást, meg egy kis zöldséget. Mikor mentem, akkor bizony nehéz volt a kosár, akkor jól esett volna, ha olyan kedves gyermekekkel találkoztam volna, mint ti

vagytok, a kik helyettem vinni akarnátok. De akkor nem volt ilyen szerencsém, sőt mikor nem messze innen egy uri ház előtt megpihentem, hát egy kis urfi még ki is csufolt.

VAD LACZI ARCZKÉPE. (Lásd a 165. lapon.)

Ferike (hirtelen Blanka mögé bujva.)
Jaj! Csak rám ne ismerjen!

Pórnő. Nem minden gyermek olyan jó és kedves ám, mint ti. A ti születek

boldogok lehetnek, hogy ilyen derék gyermekeik vannak.

Blanka (sugva Ferikének.) No lám, nem ismert rád.

Pörnő. És csak magatok jártok itt az erdőben, kedves kicsinyek?

Blanka. Csak magunk... mi már jól ismerjük ezt a helyet... de később majd ide jön a nevelőnőnk, ő is nagyon szereti ezt a szép helyecskét.

Pörnő. Az ám, szép hely. Árnyas fa alatt forrás fakad...

Blanka. Mindig hozunk poharat és iszunk a forrás vizéből.

Pörnő (leül.) Én is megpihenek egy kicsit. Bizony elfárad az ilyen öreg, ha egész nap étlen-szomjan gyalogol.

Blanka (sugva Ferikének.) Hallod? Add oda neki a kalácsot, a mit zsebre tettél.

Ferike (szintén sugva.) De hiszen azt magunknak hoztuk ozsonnára!

Blanka. Csak add oda... gondold meg, hogy úgy is megsértetted, mikor kiszufoltad. Jóvá kell tenni.

Ferike. De nem ismert rám.

Blanka. Még rád ismerhet.

Pörnő. Mit suttogtok olyan titkosan, kedves kicsinyek.

Blanka. A testvérem szeretne odaadni egy darabka kalácsot...

Ferike (zavartan.) Igen, de ez...

Blanka. Igen, de nem tudja, nem sérti-e meg vele?

Pörnő. Oh dehogyan! Ilyen kedves jó gyermekektől szívesen elfogadom és ugyan-csak izleni fog, először is mert éhes vagyok, azután meg, mert oly szívesen adják. No hát csak add ide, fiacskám. (Átvészi a kalácsot és eszik.)

Ferike (kissé busan félre.) Oda az ozsonnánk! No de ha csakugyan megajándékoz

helyette valamivel, hát Isten neki, nem bánom.

Pörnő. Ez bizony pompás kalács, mondhatom. Most már csak egy kis ital kellene.

Blanka. Mindjárt hozok egy pohár vizet.

Ferike. Én is hozok, nekem is van poharam. (Mindketten a forráshoz szaladnak és vizet meritenek.)

Blanka (a poraőnek nyujtva a poharat.) Az én pohárkámól igyék... tessék!

Ferike. Nem, az enyimből igyék!

Pörnő. Iszom mind a kettőből. Kicsi pohárkák, a kettő sem sok. (Iszik.) Pompás víz, egészen fölfrissít. De hát ti hol laktok, kedveseim?

Blanka. Amott a faluban... abban a kastélyban.

Pörnő. A kastélyban? Akkor talán épen a testvéretek az a rosz kis fiu, a ki ma reggel engem kiszufolt?

Ferike. Nincs több testvérünk... csak ketten vagyunk.

Pörnő. Akkor valami rokonotok... nagyon hasonlított hozzád.

Ferike (sugva Blankának.) Jaj, hogy néz rám! Még utoljára rám ismer!

Blanka (szintén sugva.) Magam is azt hiszem. Legokosabb, ha magad megvallod, és bocsánatot kérsz... mert ő bizonyosan tudja és csak próbára tesz; ha pedig konoknak talál, még átváltoztat valami csuf állattá.

Ferike. Jaj, ha békává változtatna! (Fenn.) Oh, ne haragudjék, kérem szépen, bocsásson meg... soha sem teszem többé!

Pörnő. Mit, fiacskám?

Ferike. Megvallom, őszintén megvallom, én voltam az a rosz fiu, aki reggel kicsufolta. Oh, de már meg is bántam.

Pórnő. No hát akkor én nem is haragszom... bizonyosan csak pajkosságból tetted és nem gondoltál semmi roszra. És most ugy-e azért adtad ide a kalácsot, hogy ezzel is jóvá tedd némikép a hibát.

Ferike. Persze.

Pórnő. Nagyon jó kalács volt.

Ferike (sohajtva.) Ugy-e!

Pórnő. De azért még nagyobb örömem telt abban, hogy ilyen kedves gyermekkel találkoztam. Szinte szeretnék megölelni.

Blanka. Oh, mi is nagyon szeretőök. (Megölelik.)

Ferike (sugva Blankának.) Most már nagyon jól van, a tündér megölelt.

Pórnő. No már látom, hogy igazán derék gyermekek vagytok. Más ilyen uri gyermekek ugyancsak kényeskednek ám és meg nem ölelnék a magamforma szegény öreg asszonyt.

Ferike. Igen, csakhogy mi tudjuk ám...

Blanka (megrántja és hevesen sugja.) Hallgass! Nem szabad elárulnunk, hogy tudjuk, kicsoda ő.

Pórnő (fölkelve.) Jól van. Már megpihentem, volt jó ozsonnám is, most már ideje lassacskán haza ballagnom.

Blanka (sugja Ferikének.) Feri vigyázz, mindjárt át fog változni aranyos tündérré.

Pórnő (kosarát fölvéve.) Isten veletek, kedves kicsinyek. Köszönöm szépen, hogy olyan nyájasak voltatok hozzám.

Ferike (sugva Blankának.) Nézd, indul és nem változik át.

Pórnő (menetközben.) Isten veletek, kedves gyermekek, Isten veletek! (Megy.)

Ferike (megesalatkozva.) Elmegy... csakugyan elmegy!

Blanka. Csak várj! Most próbára tesz, de majd visszatér mindjárt.

Ferike. Nem tér biz' ő... nézd, meg szépen odább. Hé! Megálljon csak!

Pórnő (visszatérve.) Mit kívántok, kedves gyermekek?

Blanka. Hát... izé... ugy-e mi jók voltunk, nyájasok...

Pórnő. Az már igaz, nagyon kedves, derék gyermekek vagytok.

Ferike. Én odaadtam a kalácsot...

Blanka. Én meg hoztam vizet...

Ferike. Én is hoztam vizet.

Blanka. És vittük volna a kosarat is, ha akarta volna.

Ferike. Igen, vittük volna, még ha tele is lett volna rakva.

Pórnő. Igaz, kedveseim; és én ezt illendően meg is köszöntem. Hát mit kívántok még?

Blanka. Hát... most már... most már változzék át!

Ferike. Igen, ideje már, változzék át!

Pórnő (csodálkozva.) Hogy változzam át? Mivé változzam át?

Blanka. Hát igazi alakjára... mutassa magát előttünk szép aranyos ruhában, ragyogóan, fiatalon.

Pórnő (folyton álmélkodva.) Én aranyos ruhában? Fiatalon? De hát mit gondoltok ti rólam?

Ferike. Oh, mi tudjuk, hogy tündér. még pedig jó tündér...

Pörnő (nevetve.) Én tündér? Oh ti bohó kis gyermekek! Az bizony nem volna rossz, ha át tudnék változni, ha nem is tündérré, de legalább fiatallá. De bizony, a ki egyszer megvénült, az soha sem lesz többé fiatal, hanem minden nappal csak vénebbé, míg a jó Isten el nem szólítja ebből a világból.

Blanka. Hát igazán nem tündér?

Ferike. És nem adhat nekünk valami ritka ajándékot?

Pörnő. Nagyon sajnálom, kedves kicsikéim, de tündér nem vagyok, hanem csak egy szegény öreg asszony, a ki semmit sem adhat nektek.

Ferike. Oh, pedig én úgy szerettem volna olyan tollat, a mely maga megírja a feladványomat.

A L T A T Á S.

ENTE baba, tente,

Aludjál!

Kis angyal rebbenve

Reád száll!

Hajuba, no, tente

Mi dolog?

Ébren van a Lenke,

Mosolyog.

Blanka. Én meg olyan tüt, mely maga tudna varrni.

Pörnő (nevetve.) No már effélét igazán még hírből sem ismerek.

Blanka. Hát adjon valami egyebet, a mit akar.

Ferike Igen, akármit.

Pörnő. De mit adjak, mikor semmim sincs . . . De várjatok csak . . . az imént

ide jövet szedtem egy kis mogyorót . . . odaadom nektek. Itt van! (Zsebébe nyul és egy marok mogyorót ad nekik.)

Blanka }
Ferike } Köszönjük szépen!

Pörnő. És most már Isten veletek. Sietnem kell, már nagyon is sokáig kés-tem, pedig még messze van az én házacskámig. (El)

Harmadik jelenet.

Blanka. Ferike, később a nevelőnő.

Blanka. Azt mondja, hogy nem tündér; de én azt hiszem, hogy mégis az.

Ferike. Én bizony nem hiszem...nem változott át.

Blanka. Nem volt rá kedve...de adott mogyorót...a tündérek sokszor adnak mogyorót és az emberek gyémántot, drágagyöngyöt találnak benne.

Ferike. Akkor hát törjük fel hamar. De előbb osztozzunk meg.

Blanka. Jól van. Hát olvassuk meg...egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolcz, kilencz, tíz, tizenegy, tizenkettő...hat jut nekem, hat neked. Fogd! Most törjük fel gyorsan! (Földre telepedve kövel feltörrik a mogyorókat.)

Ferike. Ebben semmi sincs...

Blanka. Ebben sincs...

Ferike. Oh, ez még férges is!

Blanka. Ez is! No, ez gyönyörű ajándék egy tündértől...

Ferike. Ez ugyan megcsalt minket!

Nevelőnő (belép.) Itt vagytok, kedveseim? Mit csináltok, miért néztek olyan haragosan?

Blanka. Oh, hogyne, mikor olyan bossúság ért!

Nevelőnő. Micsoda?

Ferike. Erre járt egy öreg asszony, mi oda adtuk neki a kalácsunkat, ő meg ilyen hitvány mogyorót adott.

Nevelőnő (egy mogyorót megkóstolva.) De hisz ez nagyon jó mogyoró.

Blanka. Igen, mogyorónak mogyoró, de...

Nevelőnő. Hát mi legyen egyéb?

Ferike Azt hittük, hogy gyémántot meg gyöngyöt találunk benne.

Nevelőnő. Gyöngyöt? Miféle bobó beszéd ez? Hogy kerülne mogyoróba a gyöngy?

Blanka. Igen, de mi azt hittük, hogy ez a vén pórno valami átöltözött tündér...

Nevelőnő. Ugyan gyermekek, micsoda oktalanság ez! Hányszor mondtam, hogy az csak mese, valósággal nem létezik.

Ferike. No lám! Én is mondtam, de Blanka elhitette velem, hogy mégis lehet. És én oda adtam a jó kalácsomat! Oh, mennyire sajnálom most már!

Nevelőnő. Azt kár sajnálni, ha csakugyan szegény öreg asszonynak adtad. Lám, a minap oda adtad ozsonnádat egy szegény kis fiúnak és nem sajnáltad.

Ferike. Az más...az a kis fiú éhes volt, megszántam...és tőle...izé...

Nevelőnő. Tőle nem vártál viszonzást. Lássátok, magatok szereztétek magatoknak a csalódást. Önzésből, haszonlesésből tettétek, a mit tettetek, és most elégedetlenek vagytok, mert nem következett be, amire számítottatok. Okuljatok jövőre. A jót ne azért tegyétek, hogy magatoknak legyen hasznotok belőle, hanem csak a jótett kedvéért, akkor soha sem fogtok csalódni, s mindig örömmel fogtok gondolni rá.

Blanka. Igaz, nem volt szép, a mit gondoltunk. De mégis szeretem, hogy találkoztunk a szegény öreg asszonynyal, hogy megtanított erre a hasznos leczkére.

Ferike. Igen, s én hálából megint neki adom az ozsonnámat, ha újra találkozunk.

— A függöny legördül. —

BOBBY.

Ezt a kis rajzot messze idegen országból, Angliából küldte a »Kis Lap« egy kis olvasója. Egyszerű kis kutyácskát ábrázol, melynek Bobby a neve. Nem igen régen még alig egy pár ember tudott róla valamit, de most nevezetes kis állat abban a városban és hiteles története megható példáját mutatja a kutya hűségének. Ezért küldte meg kis olvasótársatok a rajzot és hozzá a történetkét is.

Abban a városban, mint máshol is sokfelé, adót kell a gazdának fizetni a kutyáért. Miker ezt az adót pár héttel ezelőtt kirótták, rákerült a sor egy kis kutyára is, melylyel ugyancsak meg voltak akadva, mert sokáig nem tudták kideríteni, ki a gazdája, ki tartozik fizetni. És a mint ezt fürkésztek, lassankint megtudták a kis kutya történetét. Bobby ez a kis kutya.

Több mint nyolcz esztendeje, hogy abban a városban egy Gray nevű öreg ember halt meg. Nem voltak rokonai, barátai, most már nem is tudnak róla egyebet, csak azt, hogy igen szegény ember volt s félreeső helyen éldegélt elvonultan, míg végre meghalt és a sírkertben el-

mették. Erre is csak a temető öreg felügyelője emlékszik. A meghalt Graynak sírját rég fölverte a gyom, be is horpadt, egyenlővé lett a többi földszinnel és senki sem tudná megmondani, hol van, ha annyi esztendő alatt egy hű öre nem lett volna. Ez pedig a kis Bobby volt, a ki évről-évre ott örökődik néhai gazdája porladozó hamvai mellett.

A temető felügyelője régi jó barátja Bobbynak. Mikor az elhunyt Grayt temették, a koporsó után csöndesen, busan kullogott a kis kutyácska. Másnap reggel a temető felügyelője ott találta Bobbyt a sírnál, a mit pedig nem volt szabad megengedni, mert a sírkertben kutyának nem szabad lenni. A felügyelő tehát kiüzte Bobbyt, de a kis kutya másnap megint csak ott volt. Megint kiülték, de harmadnap megint ott találták.

Hideg esős idő volt s a jószívű felügyelő megsajnálta a szegény kis állatot, mely dideregve, éhezve, minden verés daczára, mindig visszatért elhunyt gazdája sírjához. Adott neki valami enni valót és nem bántotta többé. E naptól fogva Bobby otthon volt a temetőben és egyetlen egy éjszakára sem hagyta el a gazdája sírját; ha néha zord, hideg időben erővel el akarták vinni, oly fájdalmasan nyöszörgött, hogy inkább ott hagyták. Nappal is többnyire ott van a temetőben, csak mikor a delet harangozzák, akkor megy naponkint pontosan egy közeli vendéglőbe, melynek gazdája szintén ismeri és enni szokott neki adni; azután visszatér a temetőbe és estére az elhagyott síron nyugszik le.

Bár ekkép Bobbynak vannak barátai, egyik sem mondhatja, hogy övé a kutya, mert Bobby egyiket sem követi, mihelyt a temetőből el akarják vezetni; ő csak a maga rég meghalt gazdáját ismeri most urának, ehhez hű mindvégig.

Mikor mindezt kiderítették, a hivatalos emberek is megsajnálták a ritka hűséges kis állatot. Hire is terjedt a dolog-

nak és sok Bobbyt. De volna Bobby a vendéglős hagyja tovább Bobby mosdája sírját.

HIVA

FOGADNI sem f... okosabb le... egyszer pr... járta, majd... Pompa... nára, de a... mama rák... Gyönyörű... goztak és... zőre. Mam... szolt:

— Ki... edd meg a... — OB... mal! Olyan... nálni.

— Cs... Még le tal... valami baj

De h... mint Julis... ret, kiford... mig ki nem... lyeckét ke... elfogyaszt... legelészett... félt, régöt... meg vereb... Juliska, gy

Most... hanem bel... — Ja... A ris... vet kapott

nak és sokan magukhoz akarták venni Bobbyt. De ez nagy szomorúságot okozott volna Bobbynak, azért hát régi pártfogója, a vendéglős, megfizette érte az adót és hagyja tovább is úgy élni, mint eddig. És Bobby most is őrzi hűségesen néhai gazdája sirját.

HIVATLAN VENDÉGEK.

(Képpel a czimlapon.)

FOGADNI mernék rá, a kis Juliskának sem fog többé eszébe jutni, hogy okosabb legyen, mint az ő mamája. Csak egyszer próbálta meg, most is majd megjárta, majd oda lett a jó ozsonnája.

Pompás vajas kenyeret kapott ozsonnára, de alig bírta végig várni, míg a mama rákente a vajacskát a kenyérré. Gyönyörű idő volt odakint, a mezőn dolgoztak és Juliska ki akart menni a mezőre. Mamája meg is engedte, de így szólt:

— Kisétálhatsz, kedvesem, de előbb edd meg a vajas kenyeredet.

— Oh, mamácska, kiviszem magammal! Olyan pompás lesz ott kint ozsonnáni.

— Csak te edd meg szépen itthon. Még le találod ejteni a porba vagy más valami baj érhet.

De hiába mondta ezt a mama. A mint Juliska kezébe kapta a vajas kenyeret, kifordult az ajtón és meg sem állt, míg ki nem ért a mezőre. Itt árnyékos helyecskét keresett s ott akarta kényelmesen elfogyasztani ozsonnáját. Nem messze legelészett a riska tehén, de ettől nem félt, régóta jó barátok voltak; a fákon meg verebek csiripeltek, azokat is szerette Juliska, gyakran szórt nekik morzsát.

Most nem is gondolt egyikre sem, hanem beleharapott a vajas kenyérbe.

— Jaj be jó! szólt elégedetten.

A riska tehén azonban szintén kedvet kapott vajas kenyérré és mikor Ju-

liska másodszor bele akart harapni a jó falatba, egyszerre csak azt veszi észre, hogy a háta mögött éhesen bődül a tehénke; szemközt meg a verebek röpködtek körül sovár étvágygyal. A tehén is, a verebek is bizonyosan olyanformát gondoltak, hogy nem szép dolog, hogy Juliska nem hívja meg őket ozsonnára; de ha nem hívja, hát jönnek ők maguktól is.

Juliska ijedten sikoltozott és azt sem tudta, melyik hivatlan vendég ellen védje ozsonnáját. Már-már úgy volt a veszedelem s a tehén aligha be nem kapta volna a pompás vajas kenyeret; de szerencsére ekkor elősietett Gyuricza és elkergette a hivatlan vendégeket.

Most már semmi kedve sem volt Juliskának a szabadban ozsonnálni, haza szaladt és ott ette meg a vajas kenyeret.

— Ezt megtehettem volna itthon reggen, minden ijedtség nélkül, szólt magában. De máskor meg is fogom hallgatni, a mit a mamácska mond.

FÉSZEKRABLÓ.

(Képpel a 168. lapon.)

MAGASAN, sűrű, árnyas fa ágai közt rakta fészket a szarka. Nagyon örült, hogy olyan jó helyecskét talált. Itt már semmi baj sem érheti, a sűrű lomb megvédi eső és nap ellen, ármányos ellenség pedig nem juthat hozzá ott a magasban.

Nyugodt is volt tehát egészen és kezdte tojásait a fészekbe rakni, hogy majd kiköltse kicsinyeit. A kicsinyeknek is jó helyök lesz itt, bátorságban fognak felnővekedni.

Igy számított az öreg madár. Hejh! de bizony abból egészen másféle, még pedig szomorú história lett. Egy napon, a mint élelemkeresésből hazatért, meglepetve vette észre, hogy egy tojáska hiányzik a fészekből; másnap ismét s a megriadt madár nem tudta mire vélni, mikor végre

már csak egyetlen egy tojás maradt a fészekben.

Egy nap aztán, a mint ismét hazatért, megtudta, hová lettek az ő kedves tojáskáik. Gonosz rabló járt ott, még pedig senki más, mint a mókus, a ki néha-néha mogyoró helyett friss tojást szeret szür-csölgetni. Fölfedezte a fészket és mikor a madár kiröppent, a torkos mókus el-elrabolt egy tojást. Most az utolsónál már egészen kényelmesen ott a fészekben, törte föl a tojást és épen kiszür-csölte, mikor a madár hazatért.

— Oh te gonosz rabló! Hát te ragadtad el tojáskáimat? No várj, ezért megalkolsz.

És nagy haraggal rontott feléje, hogy erős csőrével megtépázza. A torkoskodó rabló meg is szepent és futott volna, csak hogy ez nem volt könnyű dolog. Védekeznie kellett, hogy a bős madár meg ne sebesítse; ámde így nem mozdulhat. Mihelyt mozdul és nem kapdos éles fogaival ellensége felé, ez rögtön ott terem a hátán és bizony még a szeméit is kivájja. Nagyon meg van tehát akadva a fészkrabló és titkon olyanformát gondol, hogy jobb lett volna nem bántani a tojáskákat, mint ilyen veszedelembé jutni miattok.

Nem is hiszem, hogy mókus koma egészen ép bőrrel menekült. Utoljára hazajutott ugyan, de ugyancsak megtépázva, véresen s megfogadta, hogy nem bántja a madarak fészket. De attól tartok, a kis gonosz nem fogja megtartani ezt a fogadását.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „KIS LAP“ XXVII. kötet 9-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Husziták.“

Helyesen fejtették meg: Vasánits Kornélia, Deutsch Zsiga, Scholcz Etelka, Graus Aladár és Róbert, Latzkó Hugó, Schwarcz Berta és Józsi, Schmidl Miklós, Valtner Mariska, Vetzelsberg Etelka, Ernst Miklós, Horváth

Kálmán, Wallheim Róza, Gebhardt Mariska, Kleeberg Ödön és Zoltán, Lővy Laura, Máthé Izora, Jakobovits Leó, Fischbein Sándor, Frommer Irma és Hugó, Weisz Etel és Juliska, Zsitvay Laura, Frank Béla, Móricz Károly, Steier Róza, Emil és Jenő, Rósenfeld Kálmán, Erős Mari, Lindenfeld Jóska, Schwartz Márton, Knoblauch Ilonka, Rost Frieda, Bokros Ilka, Procopius Gerda, Brankovits Vilma, Deutsch Fridika, Lázár Nellike, Sárkány Jolán, Geiger Teresi, Szabó Iona, Gut Iza, Steiner Etel és Kálmán, Dezsán Péterke, Kiss Margit és Árpád, Marchal Janka, Beck Margit és Nellike, Fisch Paula és Lajos, Hevessy Klára, Kubinyi Irén, Vagyon Margit, Ország Aladár, Tersánszky Szidike, Sohay Karola, Benedicty Szerena.

Keresem

a »Kis Lap« következő számainak, amelyek a saját példányomból hiányoznak:

VI. kötet	6-tól a 13. számig
VII. »	egészen
IX. »	15-től a 32. »
XI. »	23 számot
XIV. »	19 »
XV. »	22 »
XVI. »	7. és 11. »
XX. »	1-ső és 10. »

A ki e számokat, vagy akár köteteket — ép állapotban — illő áron nekem átengedni hajlandó, kérem a »Kis Lap« czime alatt tudatni velem föltételeit.

Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ ama t. előfizetőit, kiknek előfizetésök e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésöket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 frt 80 kr.
Egész évre	5 frt 60 kr.

Az előfizetések, (melyeknek elküldésére legzűrszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1884. Nyomatatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.